13/01/2022

Ένας χαρισματικός πνευματικός πατέρας έφυγε…

/ Γνώμες

Ο Επίσκοπος Αιτωλίας και Ακαρνανίας π. Κοσμάς, κατά κόσμον Κωσταντίνος Παπαχρήστος, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αιτωλοακαρνανία. Υπήρξε γόνος μιας φτωχής αγροτικής οικογένειας με πατέρα ιερέα. Ο πατέρας του, π. Ευστράτιος εκλέχτηκε από την τοπική κοινότητα Σκουτεσιάδας το 1935 και υπήρξε άμισθος για πολλά χρόνια· από το 1952 διακόνησε στον ενοριακό ναό της Μ. Χώρας του οποίου υπήρξε ο κτήτορας.

Ο π. Κοσμάς παρακολούθησε το δημοτικό σχολείο στην Μ. Χώρα και το εξατάξιο γυμνάσιο στο Αγρίνιο, ενώ παράλληλα βοηθούσε την οικογένειά του στις αγροτικές εργασίες. Σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Θεολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Υπηρέτησε για δύο χρόνια τη στρατιωτική του θητεία ως υπαξιωματικός του ελληνικού Στρατού.

Εισήλθε στην διακονία της εκκλησίας του Χριστού ως κληρικός και ιεροκήρυκας σε ηλικία 29 ετών και«όργωσε» την πατρώα του γη,μεταβαίνοντας από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό. Ασταμάτητακατηχούσε ανθρώπους και

εξομολογούσε ψυχές, τις οποίες προσπαθούσε να συνδέσει με τον Χριστό και την εκκλησία και όχι να φτιάξει οπαδούς. Πλήθος νέων ανθρώπων συγκεντρώνονταν στις συνάξεις και στην κατασκήνωση που λειτουργούσε στημητρόπολη. Στις ατελείωτες και δύσκολες διαδρομές των ιεραποστολικών του ταξιδιώνμετακινιόταν με τα μέσα συγκοινωνίας και σπάνια δεχόταν να χρησιμοποιήσει αυτοκίνητο μήπως και θέσει σε κίνδυνο τον οδηγό.

Ως επίσκοπος της μητροπόλεως συνέχισε να διακονεί τον λαό του Θεού, παραμένοντας στο πατρικό του σπίτι στο Αγρίνιο μαζί με την κατάκοιτη μητέρα του και τα δυο τυφλά του αδέλφια, τον Απόστολο, θεολόγο και υμνογράφο και την αδελφή του Ελένη.

Σε όλα τα χρόνια της ιερατικής του διακονίας, η οικογένειά του υπήρξε το στήριγμα και η ανάπαυσή του και στα τελευταία οκτώ χρόνια μόνοη αδελφή του.
Ως επίσκοπος, αγκάλιασε όλους τους συμπατριώτες του χωρίς διαχωρισμούς για το καλό του τόπου και της εκκλησίας. Συνέχισε το πνευματικό του έργο ταυτόχρονα με τις υποχρεώσεις του ως πνευματικού. Πολλές φορές άνοιγε την πόρτα του σπιτιού του ο ίδιος για να μας υποδεχτεί με ευγένεια και καλοσύνη. Το πρόγραμμά του ήταν τόσο βαρυφορτωμένο, με ελάχιστες ώρες ύπνου καθημερινά, ώστεχρειάστηκε να νοσηλευτεί λόγω υπερκόπωσης.

Στον καιρό της πανδημίας ενθάρρυνε τους πάντες με τον παρηγορητικό του λόγο. Αρκετές φορέςπεριήλθε τα χωριά και τις πόλεις τησμητροπόλεως φέροντας μαζί του εικόνες και λείψανα αγίων. (Ας σημειώσουμε εδώ ότι κληρικοί και λαϊκοί έχουν κάνει το εμβόλιο παίρνοντας την ευχή του).

Στα 47 χρόνια της ιερατικής του διακονίας, διακόνησε με αγάπη κι αυταπάρνηση την εκκλησία του Χριστού και το λαό του Θεού.Ποτέ δεν συλλογίστηκε τον εαυτό τουκαι την ξεκούρασή του ούτε ως ιεροκήρυκας ούτε ως Επίσκοπος. Συνέτρεχε στον άρρωστο και στον πονεμένο, παρηγορούσε τον θλιμμένο, συμβούλευε τον νέο με αγάπη, νουθετούσε και«σκέπαζε» τον παραστρατημένο ιερέα.

Ως ιεροκήρυκας διακόνησε ταπεινά και με ευγένεια κάθε ψυχή που τον πλησίαζε. Ως Επίσκοπος διακόνησε και πάλι με αγάπη και ταπεινό φρόνημα όλους τους κληρικούς και τον λαό του Θεού. Και ενώ γνώριζε όλα όσα συνέβαιναν και εκφράζονταν στην μητρόπολή του, καλά και άσχημα ποτέ μα ποτέ δεν συμπεριφέρθηκε δεσποτικά με καταναγκαστικό και εξουθενωτικό τρόπο,για να βάλει τα πρόσωπα και τα πράγματα στην θέση τους αλλά ενεργούσε με διάκριση, μέτρο και σύνεση, διότι πάντα λειτουργούσε ως πνευματικός πατέρας.
Στις κατηγορίες που αντιμετώπισε κατά καιρούς και στα πικρόχολα σχόλια, δεν έδωσε ποτέ έκταση, δεν θέλησε ποτέ να υπερασπιστεί τον εαυτό του, διότι πάντα

τον άφηνε στα «χέρια του Θεού», όπως χαρακτηριστικά μας έλεγε.Στα δύσκολα θέματα που έπρεπε να διαχειριστείλειτουργούσε δημοκρατικά, καθώς συναποφάσιζε με τους κληρικούς του για όσα έπρεπε να ακολουθηθούν στη Μητρόπολη και πάντα με την ευχή του πνευματικού του.

Όλοι εμείς που τόσα χρόνια «αναπαυτήκαμε» στο πετραχήλι του και μαθητεύσαμε κοντά του έχουμε να καταθέσουμε ότι τα κριτήριά του ήταν μόνο πνευματικά.

Οι άνθρωποι που δεν τον γνώριζαν, εκλάμβαναν την ευγένειά του ως αδυναμία, το ταπεινό του φρόνημα ως κακομοιριά,την σεμνότητά του ως αφέλεια. Εξάλλου δε, και την δημοκρατική και αποκεντρωτική πρακτική του, κατά την άσκηση των διοικητικών του καθηκόντων, όπως και την εμπιστοσύνη που επιδείκνυεστους συνεργάτες του,την ερμήνευαν ως αδυναμία διοικήσεως.

Όλοι μας το ομολογούμε ότι υπήρξε σκληρός αρνητής του πάθους της μνησικακίας και της επάρσεως «....ναι παιδί μου, μα ο Θεός θέλει από μας μόνο να αγαπούμε...», «...η αιτία για όλα αυτά είναι ο εγωισμός.. ταπεινά να σκεφτόμαστε και να ζούμε». Ο λόγος του, το παράδειγμά του μας ενίσχυαν σε κάθε στιγμή της προσωπικής και οικογενειακής ζωής μας. Μας παρηγορεί, όμως, η βεβαιότητα ότι τώρα απαλλαγμένος απ’ όλες τις βιοτικές μέριμνες θα μεσιτεύει στο ουράνιο θυσιαστήριο για όλο το ποίμνιό του κοντά στον φερώνυμο και προστάτη Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό. Γι’ αυτό και ο πόνος της κατ’ άνθρωπον αποχώρησής του είναι μεγάλος.

Σεβαστέ μας πατέρα Κοσμά, για όλα αυτά που προαναφέραμε και για όλα εκείνα που τόσα χρόνια εμπιστευόμασταν στο πετραχήλι σας μυστικά, σας ευχαριστούμε και σας ευγνωμονούμε, διότι κοντά σας μάθαμε τι θα πει «πνευματική αρχοντιά!!!...».

Με απέραντη ευγνωμοσύνη και αγάπη,

Συνυπογράφουν:
Νικόλαος Πετρόπουλος, δάσκαλος – Αρετή Τραγουλιά, νηπιαγωγός
Κων/νος Τσιρώνης, μαθηματικός – Μαριάννα Χαραλάμπους, νηπιαγωγός
Γεώργιος Κουρεμένος, υποστράτηγος ε. α. – Γεωργία Παναγούλια, θεολόγος
Πετρόπουλος Κωνσταντίνος, φιλόλογος – Κωνσταντίνα Κωστοπούλου, φιλόλογος
Ειρήνη Συρογιαννίδη, τεχνολόγος ιατρικών εργαστηρίων
Γεώργιος Τασολάμπρος, θεολόγος-αγρότης